

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1042/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813205203
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6813205203.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom 821 08 Bratislava, Košická 56, IČO: 35 838 825, právne zastúpeného HMG & PARTNERS s. r. o., so sídlom 811 04 Bratislava, Štefanovičova 12, proti odporkyni Z. A., nar. X. X. XXXX, bytom XXX XX F., N. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátska kancelária so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 2.384,72 EUR s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Revúca č. k. 3C/37/2014-159 zo dňa 16. 6. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 262,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do troch dní.

Vo zvyšnej časti zostáva uznesenie okresného súdu nedotknuté.

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania vo výške 70,40 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní.

Navrhovateľ n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd odvolaním napadnutým uznesením pripustil, aby do konania na stranu odporkyne vstúpil vedľajší účastník a následne konanie o návrhu navrhovateľa zastavil. Vo vzťahu k trovám konania vyslovil, že odporkyňa a ani vedľajší účastník na jej strane nemajú právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa voči odporkyni domáhal zaplatenia sumy 2.384,72 EUR s príslušenstvom z titulu nesplnenia záväzkov zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorila odporkyňa s právnym predchodcom navrhovateľa. Po vstupe vedľajšieho účastníka do konania na stranu odporkyne dňa 13. 9. 2013 navrhovateľ vzniesol voči tomuto vstupe do konania námietky z dôvodu, že vstupom do konania získa vedľajší účastník prístup k informáciám podliehajúcim bankovému tajomstvu ako aj k osobným údajom spotrebiteľa. Totožného dňa navrhovateľ zobral návrh na začatie konania v plnom rozsahu späť, navrhol konanie zastaviť a vrátiť časť zaplateného súdneho poplatku. Na základe uvedeného, nakoľko mal okresný súd za preukázané, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, okresný súd vstup tohto združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne pripustil. Následne zohľadňujúc dispozičné oprávnenie navrhovateľa so svojim návrhom, konanie zastavil. Vo vzťahu k trovám konania okresný súd v prvom rade poznamenal, navrhovateľ bez uvedenia dôvodu zobral svoj návrh späť. Z uvedeného dôvodu z čisto procesného hľadiska zavinil zastavenie konania, preto by mal znášať trovy konania, ktoré vznikli ostatným účastníkom. K späťvzatiu

návrhu a tým aj k zastaveniu konania v danej veci však nedošlo na základe vyjadrenia vedľajšieho účastníka, resp. reakcie navrhovateľa na toto vyjadrenie (nakoľko vyjadrenie vedľajšieho účastníka bolo navrhovateľovi odoslané v ten istý deň ako bolo späťvzatie návrhu na začatie konania doručené okresnému súdu), ale na základe slobodného dispozitívneho úkonu navrhovateľa, ktoré navrhovateľ učinil bez vedomia toho, že by v danej právnej veci akékoľvek vyjadrenie podal vedľajší účastník konania, resp. odporkyňa. Preto mal okresný súd za to, že trovy vedľajšieho účastníka konania neboli vynaložené účelne a vyslovil, že vedľajší účastník nemá na náhradu trov konania právo. Pokiaľ sa jedná o trovy konania odporkyne, okresný súd konštatoval, že odporkyňa si právo na náhradu trov konania neuplatnila a ani jej žiadne trovy konania nevznikli, preto nemá na náhradu trov konania právo.

Výrok uznesenia, ktorým okresný súd vyslovil, že vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania, napadol vedľajší účastník odvolaním v zákonom stanovenej lehote. V prvom rade poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že by odporkyňa svojim správaním zavinila zastavenie konania. Na druhej strane však navrhovateľ vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia návrh na začatie konania späť, čím procesne zavinil zastavenie konania a uvedené je potrebné považovať za jeho procesný neúspech. Navrhovateľ podal na súd návrh na začatie konania, ku ktorému sa právny zástupca vedľajšieho účastníka po jeho doručení vyjadril písomným podaním zo dňa 21. 5. 2014, teda ešte pred tým, ako došlo k späťvzatiu návrhu na začatie konania. V súvislosti s vyhotovením uvedeného písomného vyjadrenia objektívne vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne v konaní trovy, a to bez ohľadu na existenciu príčinnej súvislosti medzi jeho vyjadrením a späťvzatím návrhu na začatie konania. Navrhovateľ pritom preukázateľne pristúpil k späťvzatiu svojho návrhu až po vstupe vedľajšieho účastníka do konania, preto možno konštatovať, že spotrebiteľ bol v konaní úspešný v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka. Ďalej uviedol, že do konaní vstupuje voči dodávateľom, ktorí podľa skúseností vedľajšieho účastníka najviac porušujú spotrebiteľské práva. Dodávatelia následne veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať trovy vo svoj neprospech a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berú svoje žaloby späť, vedomí si, že zahlcujú súdy množstvom žalôb, ktorých predmetom sú premlčané pohľadávky. Už tu je potom badateľný prínos vedľajšieho účastníka pre spotrebiteľov. V závere svojho odvolania zdôraznil, že súd pri nepriznaní trov konania vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie (najmä s čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 38, 47 Charty základných práv EÚ), judikatúrou Súdného dvora EÚ ako aj v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou. V tejto súvislosti citoval z rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-279/09 („Zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom.“), viacerých nálezov Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 78/03, sp. zn. II. ÚS 31/04, sp. zn. IV. ÚS 147/08 a podobne) ako aj z odbornej literatúry, z ktorých vyvodil, že trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu odvolaním napadnutý výrok uznesenia okresného súdu o trovách konania vedľajšieho účastníka zmeniť a tomuto priznať trovy prvostupňového konania vo výške 262,30 EUR. Spolu s odvolaním si uplatnil i právo na náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 70,40 EUR.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne uviedol, že subjekt Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778 nie je do dnešného dňa vedľajším účastníkom konania z dôvodu, že uznesenie o pripustení tohto subjektu do konania doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 47/2012, v ktorom tento uviedol, že v prípade námietky neprípustnosti vedľajšieho účastníctva sa stáva subjekt, ktorý prejavil vôľu vstúpiť do konania ako vedľajší účastník, takýmto účastníkom až právoplatným rozhodnutím súdu o prípustnosti jeho vstupu. V tejto súvislosti navrhovateľ zdôraznil, že pokiaľ takýto subjekt, ktorý sa nestal vedľajším účastníkom, uskutočnil v konaní nejaké úkony, súd na uvedené nemohol prihliadať. Preto tieto úkony neboli v konaní vynaložené účelne, pričom zároveň platí, že náhrada trov môže patriť len účastníkovi konania, a nie subjektu, ktorý do konania platne nevstúpil. Z totožných dôvodov uvedený subjekt nemohol vo veci podať ani odvolanie, ktoré je preto potrebné odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. V závere svojho vyjadrenia zdôraznil, že k späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo aj v súvislosti s komunikáciou s odporkyňou, ktorá po podaní žaloby dňa 17. 12. 2013 uhradila sumu 600 EUR a dňa 5.2.2014 sumu 400 EUR. Navyše, v čase späťvzatia návrhu na začatie konania nemal navrhovateľ o písomnom podaní vedľajšieho účastníka vedomosť. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou, prípadne napadnutý výrok uznesenia

okresného súdu o trovách vedľajšieho účastníka ako vecne správny potvrdiť a vedľajšieho účastníka zaviazat' nahradit' navrhovateľovi trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací odvolanie prejednal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 220 O. s. p. zmenil z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O. s. p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O. s. p.). Odvolaním nenapadnuté výroky uznesenia okresného súdu o pripustení vedľajšieho účastníka do konania, o zastavení konania a o trovách konania odporkyne zostali nedotknuté (§ 206 ods. 2 O. s. p.).

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v tomto konaní je preto potrebné primárne zodpovedať na otázku, či Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (resp. vo všeobecnosti akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania (resp. trov právneho zastúpenia).

Z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O. s. p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodit', že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu potom možno zhrnúť, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľky), pričom nemusí preukazovať „právny záujem na výsledku konania“, pretože možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľky) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p.

Ustanovenie § 93 ods. 3 O. s. p. upravuje spôsob, akým vedľajší účastník vstúpi do konania, resp., akým získa procesné postavenie vedľajšieho účastníka, a to tak, že vedľajší účastník sa stáva nositeľom svojich procesných práv a povinností už dorúčením svojho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, resp. dorúčením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by okamihom vstupu vedľajšieho účastníka do konania bolo nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia súdu o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania v prípade, ak bol podaný návrh na vydanie rozhodnutia o prípustnosti vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 3 veta druhá O. s. p.). V tejto súvislosti sa odvolací súd nestotožňuje so záverom vyplývajúcim z navrhovateľom citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 47/2012, ktorý záver je potrebné považovať v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu za ojedinelý, ale sa naopak prikláňa k prevažujúcej judikatúre tohto súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 33/2006, sp. zn. 5 Cdo 201/2004, sp. zn. 3 Cdo 319/2009, sp. zn. 1 Cdo 234/2004, R 57/2009, sp. zn. 3 Cdo 188/2012, sp. zn. 3 Cdo 384/2012, sp. zn. 7 Cdo 67/2013 a pod.), v ktorej dovolací súd uviedol, že „vedľajší účastník nadobúda svoje procesné postavenie aj bez rozhodnutia súdu - už tým, že súdu dôjde jeho oznámenie o vstupe do konania“, ako aj, že „do konania môže tretia

osoba vstúpiť ako vedľajší účastník z vlastnej iniciatívy; vedľajším účastníkom sa stáva v okamihu, v ktorom dôjde súdu oznámenie, že vstupuje na strane niektorého z účastníkov do konania, alebo v ktorom toto oznámenie urobí ústne do zápisnice.“ V tejto súvislosti je potrebné osobitne uviesť, že záver dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 5 Cdo 47/2012 je neudržateľný aj z dôvodu, že platná právna úprava neustanovuje lehotu, do ktorej je účastníkom umožnené vzniesť námietku prípustnosti vedľajšieho účastníctva v konaní. Preto platí, že účastník konania môže vzniesť námietku voči vstupu vedľajšieho účastníka kedykoľvek po tom, čo vedľajší účastník do konania vstúpil (resp. oznámil svoj vstup do konania). Za tohto platného právneho stavu potom platí a z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je známe, že je úplne bežné, že vedľajší účastník oznámi svoj vstup do konania, v tomto vykoná procesné úkony a až následne potom niektorý z účastníkov vznesie námietky voči jeho vstupu do konania. Ak by potom v takomto prípade platili závery vyslovené Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 5 Cdo 47/2012 o tom, že subjekt, ktorý prejavil vôľu vstúpiť do konania sa v prípade vznesenej námietky stáva vedľajším účastníkom až právoplatným rozhodnutím súdu o jeho prípustnosti, znamenalo by to, že aj v prípade, ak by bol vstup tohto subjektu do konania právoplatne pripustený, nebolo by možné prihliadať na procesné úkony, ktoré tento subjekt do rozhodnutí súdu o prípustnosti jeho vstupu do konania uskutočnil, a to len z dôvodu, že takýto subjekt sa stal vedľajším účastníkom konania až právoplatnosťou rozhodnutia o jeho pripustení. Uvedené by teda v praxi znamenalo, že uvedený subjekt, ktorý sa stal vedľajším účastníkom až po jeho právoplatnom pripustení do konania rozhodnutím súdu, by napriek tomu, že v konaní už jednotlivé úkony uskutočnil, tieto musel v konaní zopakovať, keď na úkony vykonané do pripustenia do konania, by nebolo možné prihliadať. Naopak hlavným účastníkom konania by bolo umožnené v akejkoľvek fáze konania (t. j. napríklad aj po vydaní prvostupňového meritórneho rozhodnutia) spochybňovať úkony vykonané vedľajším účastníkom, a to len s odôvodnením, že hlavný účastník vznáša námietku prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka. Vyššie uvádzaná situácia pritom nastala aj v prejednávacom prípade, keď navrhovateľ až po tom, ako vedľajší účastník podal vo veci vyjadrenie, vzniesol námietku neprípustnosti jeho vstupu do konania a neskôr, po tom čo bol vedľajší účastník do konania pripustený a predmetom odvolacieho konania sa stala len otázka jeho trov konania, navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu namietal, že na žiadne z úkonov, ktoré vedľajší účastník v konaní vykonal, nie je možné prihliadať, nakoľko tieto boli uskutočnená skôr, ako bolo občianske združenie ako vedľajší účastník do konania pripustené. V prípade akceptácie uvedenej argumentácie navrhovateľa by však bola ohrozená zásada hospodárnosti konania ako aj požiadavka rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania, tak ako je stanovená v § 6 O. s. p.. Navyše vedľajších účastníkov by nič nemotivovalo robiť v rámci konania procesné úkony, ktorých legitimitu by bolo možné spochybniť i akokoľvek neodôvodnenou námietkou vstupu vedľajšieho účastníka do konania, podanou v ktorejkoľvek jeho fáze. Na základe uvedeného možno konštatovať, že okamihom doručenia oznámenia o vstupe do konania okresnému súdu (dňa 13. 9. 2013) sa Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS stalo vedľajším účastníkom konania so všetkými právami z toho vyplývajúcimi, t. j. s právom svojimi procesnými úkonmi vplývať na priebeh konania, právom na právnu pomoc pred súdmi, ako i právom na náhradu trov konania.

Len na okraj potom odvolací súd ešte dodáva, že pokiaľ ide o navrhovateľom nastolenú otázku, či bolo alebo nebolo právoplatne rozhodnuté o námietke navrhovateľa voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania, je potrebné uviesť, že o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania bolo rozhodnuté práve odvolaním napadnutým uznesením okresného súdu. Uvedené uznesenie bolo doručené vedľajšiemu účastníkovi a navrhovateľovi dňa 19. 6. 2014 a odporkyni dňa 2. 7. 2014. Žiaden z týchto subjektov odvolaním nenapadol výrok o pripustení vedľajšieho účastníka do konania, preto tento v čase rozhodovania odvolacieho súdu o trovách vedľajšieho účastníka (dňa 26. 11. 2014) bol už právoplatným.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania, v zásade žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Možnosť, aby niektorému z účastníkov konania bola

uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak sú v danom prípade zastavenia konania splnené podmienky uvedené v ustanovení § 146 ods. 2 O. s. p.. Ustanovenie druhého odseku § 146 O. s. p. je v pomere k prvému odseku špeciálnou úpravou a preto súd, ktorý o trovách konania rozhoduje, musí v prvom rade skúmať existenciu procesných podmienok uvedených v druhom odseku citovaného ustanovenia a v prípade, ak zistí existenciu týchto podmienok, musí o trovách konania rozhodnúť podľa druhého odseku, teda musí uložiť niektorému z účastníkov konania povinnosť nahradiť trovy konania (ak účelne vynaložené trovy konania vznikli a ak boli riadne uplatnené).

Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie v zmysle tohto ustanovenia je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska. Preto, ak v tomto prípade vzal navrhovateľ návrh voči odporkyňi v celom rozsahu späť bez toho, aby uviedol konkrétny dôvod, možno konštatovať len jediný záver a to, že predmetný návrh navrhovateľa bol podaný (objektívne) nedôvodne a že k jeho späťvzatiu došlo v dôsledku jeho procesného zavinenia, tak ako to nakoniec správne uviedol i okresný súd. Odvolací súd však na rozdiel od súdu prvostupňového, považoval úkony vedľajšieho účastníka uskutočnené v konaní za účelné, a to z nasledovných dôvodov:

V prvom rade je potrebné uviesť, že návrh na začatie konania bol právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka doručený dňa 19. 5. 2014 spolu s výzvou, aby sa vedľajší účastník k návrhu na začatie konania vyjadril v lehote do siedmich dní. V nadväznosti na uvedenú výzvu okresného súdu doručil už dňa 23. 5. 2014 vedľajší účastník okresnému súdu vyjadrenie zo dňa 21. 5. 2014, v ktorom v prvom rade poukázal na skutočnosť, že právny vzťah založený zmluvou o úvere uzatvorenou medzi právny predchodcom navrhovateľa a odporkyňou je vzťahom spotrebiteľským. V predmetnej zmluve o úvere bola dojednaná konečná splatnosť úveru na 10. 7. 2010 s tým, že navrhovateľ podal svoj návrh na začatie konania na okresný súd dňa 2. 8. 2013. V tejto súvislosti poukázal vedľajší účastník na tzv. „teóriu výhodnosti“, ktorá v prípade spotrebiteľských vzťahov vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. V prejednávanom prípade je pre spotrebiteľa výhodnejšou všeobecná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené vzniesol vedľajší účastník na strane odporkyne námietku premlčania nároku navrhovateľa. Zo stručného popisu citovaného vyjadrenia je zrejmé, že vedľajší účastník predmetným úkonom právne relevantne argumentoval za účelom dosiahnuť ochranu práv spotrebiteľa, citovaným vyjadrením sledoval a priamo realizoval ochranu práv odporkyne (spotrebiteľky) proti uplatňovanému nároku navrhovateľa, s tým, že jeho vyjadrenie bolo uskutočnené bezprostredne na to, ako mu bola doručená výzva okresného súdu, aby sa vo veci vyjadril, a zároveň uvedené písomné podanie bolo doručené okresnému súdu dňa 23. 5. 2014, zatiaľ čo späťvzatie návrhu na začatie konania navrhovateľom bolo okresnému súdu doručené až dňa 4. 6. 2014. Vedľajší účastník teda uskutočnil svoje vyjadrenie včas (jeho procesnoprávne účinky nastali už dňa 23. 5. 2014, kedy bolo toto podanie doručené okresnému súdu) a zároveň v rozhodnom čase nemohol mať vedomosť o tom, že o viac ako desať dní od jeho doručenia súdu, vezme navrhovateľ svoj návrh na začatie konania späť. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj keď je pravda, že uvedené podanie vedľajšieho účastníka bolo navrhovateľovi doručené až po tom, ako tento zobral svoj návrh na začatie konania späť, uvedené je však podľa názoru odvolacieho súdu irelevantné vo vzťahu k účelnosti takéhoto úkonu vedľajšieho účastníka. Účelnosť, prípadne neúčelnosť trov totiž nie je možné posudzovať podľa toho, či jednotlivé úkony aj boli skutočne resp. včas doručené ostatným účastníkom konania. V opačnom prípade by totiž aj pochybenie súdu v doručovaní, t. j. že súd nejaké podanie nedoručil protistrane vôbec, prípadne doručil podanie protistrane neskoro, malo automaticky za následok, že účastníkovi, ktorý takéto nedoručené alebo neskoro doručené podanie urobil, nie je možné priznať náhradu trov konania, a to napriek tomu, že takéto podanie súdu doručené bolo. Uvedené by potom znamenalo, že bez ohľadu na obsah úkonov jednotlivých účastníkov, by priznanie trov za ich uskutočnenie záviselo od toho, kedy a či vôbec boli tieto úkony ostatným účastníkom prostredníctvom súdu doručované (argumentum ad absurdum). Ako už bolo uvedené vyššie, vedľajší účastník dňa 23. 5. 2013 doručil súdu písomné vyjadrenie zo dňa 21. 5. 2014, v ktorom relevantne argumentoval v prospech odporkyne. Okresný súd uvedené podanie vedľajšieho účastníka odoslal navrhovateľovi dňa 4. 6. 2014 (t. j. 11 dní po jeho obdržaní) a toto písomné podanie bolo navrhovateľovi doručené až dňa 9. 6. 2014. Späťvzatie návrhu navrhovateľa bolo okresnému súdu doručené dňa 4. 6. 2014, t. j. 11 dní po doručení vyjadrenia vedľajšieho účastníka súdu. Uvedené značí, že len v dôsledku nie úplne plynulého postupu okresného súdu pri doručovaní nebolo vyjadrenie vedľajšieho účastníka doručené navrhovateľovi ešte predtým, ako tento vzal svoj návrh na začatie konania späť. Ako však už uviedol odvolací súd vyššie, uvedená skutočnosť nemá žiaden vplyv na účelnosť riadne vynaložených trov

vedľajšieho účastníka, a to osobitne s poukazom na to, že odvolací súd nezdieľa názor prvostupňového súdu, že späťvzatie návrhu navrhovateľom nemá súvis s pôsobením vedľajšieho účastníka v konaní. K uvedenému je totiž potrebné uviesť, že aj keď navrhovateľ vo svojom späťvzatí výslovne neuviedol dôvod späťvzatia svojho návrhu na začatie konania, z obsahu tohto vyjadrenia možno zistiť, že toto je tvorené v prevažujúcej väčšine argumentáciou ohľadne postavenia vedľajšieho účastníka v konaní a náhrady jeho trov konania. Spolu s týmto späťvzatím navyše navrhovateľ doručil okresnému súdu návrh na vydanie uznesenia o nepripustení vedľajšieho účastníka do konania, pričom obe uvedené podania boli doručené konajúcejmu súdu ako reakcia na to, že okresný súd dňa 19. 5. 2014 doručil navrhovateľovi oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Zároveň odvolací súd neuveril argumentácii navrhovateľa prezentovanej v jeho vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka, v ktorej tvrdil, že k späťvzatíu návrhu na začatie konania pristúpil v súvislosti s komunikáciou s odporkyňou, nakoľko táto dňa 17. 12. 2013 uhradila sumu 600 EUR a dňa 5. 2. 2014 sumu 400 EUR. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že sama odporkyňa vo svojom e-mailly adresovanom okresnému súdu (na č. l. 158 súdneho spisu) uviedla, že ešte dňa 10. 6. 2014 (t. j. niekoľko dní po späťvzatí návrhu navrhovateľom) jej prišla od navrhovateľa krátka textová správa, v ktorej navrhovateľ odporkyňu nabádal na zaplatenie aspoň 40 % z dlžnej sumy. Zároveň, ak by bolo skutočným dôvodom späťvzatia návrhu navrhovateľom uhradenie dlžnej sumy odporkyňou alebo aspoň dohoda o úhrade tejto sumy, odvolací súd má vážne pochybnosti o tom, že by navrhovateľ túto skutočnosť neuviedol v samotnom späťvzatí návrhu na začatie konania a voči odporkyni by si nenárokoval náhradu trov konania. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dôvodom späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom bola práve účasť vedľajšieho účastníka v konaní a nakoľko tento v konaní uskutočnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu len dva úkony (t. j. nedá sa hovoriť o jeho snahe o maximalizáciu trov konania), odvolací súd uvedené za účelne vynaložené považoval.

Vedľajší účastník na strane odporkyne si spolu s vyjadrením k návrhu na začatie konania uplatnil trovy prvostupňového konania vo výške 262,30 EUR, pozostávajúce z odmeny za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava právneho zastúpenia v sume 101,25 EUR, vyjadrenie zo dňa 21. 5. 2014 v sume 101,25 EUR), z náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné v sume 16,08 EUR (2 x 8,04 EUR) a z DPH vo výške 43,72 EUR. Vedľajší účastník na bránenie práva odporkyne v konaní účelne vynaložil 2 úkony právnej služby, za ktoré mu vznikol nárok na odmenu v celkovej sume 202,50 EUR nasledovne: príprava a prevzatie zastúpenia v sume 101,25 EUR (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.; ďalej len „vyhláška“) a vyjadrenie zo dňa 21. 5. 2014 v sume 101,25 EUR (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky). Následne vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vzniklo právo na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za 2 úkony á 8,04 EUR, teda spolu 16,08 EUR. Nakoľko je právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporkyne platiteľom dane podľa osobitného predpisu, podľa § 18 ods. 3 vyhlášky sa zvyšuje jeho odmena a náhrady o 20 %-nú daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu, v prejednávacom prípade o sumu 43,72 EUR.

Celkovo vedľajší účastník na strane odporkyne v prvostupňovom konaní účelne vynaložil trovy vo výške 262,30 EUR. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý výrok uznesenia okresného súdu o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 220 O. s. p. zmenil a navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 262,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v súdom určenej lehote 3 dní.

Odvolaním nenapadnuté výroky uznesenia okresného súdu o pripustení vedľajšieho účastníka do konania, o zastavení konania a o trovách konania odporkyne zostali nedotknuté (§ 206 ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 a 2 O. s. p.. Navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, preto napriek skutočnosti, že si náhradu trov odvolacieho konania uplatnil, na náhradu trov odvolacieho konania mu právo nevzniklo. Vedľajší účastník na strane odporkyne bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si uplatnil v rámci podaného odvolania. Na základe uvedeného odvolací súd zaviazal navrhovateľa, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, k povinnosti uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania v celkovej sume 70,40 EUR za jeden úkon právnej služby, a to podanie odvolania, spolu s paušálnou náhradou výdavkov (režijný paušál) za uvedený úkon právnej služby a 20 % DPH. Z tarifnej hodnoty veci predstavuje tarifná odmena za jeden úkon právnej služby 50,63 EUR

(základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1, s použitím § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky), režijný paušál 8,04 EUR (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20 % DPH 11,73 EUR, spolu 70,40 EUR.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.